

VIỆT PHƯƠNG

THƠ

NHẬT NẮNG TRONG SƯƠNG

I

LIỆU

Giá lên miếng thịt căn cơ lắm

Liệu chùng đào thắm đến nhà ai

Cơn rét kéo dài đau thật thắm

Lá cỏ ăn sương dầm miệt mài

VỀ

Siêu thị đông nghẹt người sắm Tết
Phố phường rạng rỡ sắc màu xuân
Góc đường cháu bé nằm phơi rét
Phong phanh tê buốt cả toàn thân

Đào thăm tần ngần chưa muốn nở
Quất còn mắc nợ chẳng xum xuê
Một bước đường trần bao thương nhớ
Đường đi lòng cứ ngỡ đường về

Còn đây lời thề năm xưa ấy
Biết bao tin cậy bao chờ mong
Từ sâu thẳm đất đang bùng dậy
Bát ngát xa xanh chuyển rắng hồng

LẠI

Hoa vườn nhà chưa mẫn khai đã lụi
Đón giao thừa túi bụi những xe quà
Người trông đào mắt trắng công cặm cụi
Nhà quan tham dấm dúi kẻ lại qua

Những ồn ào ba hoa đang dần tắt
Trận gió mùa Đông Bắc chớ rét về
Ngày lại ngày giữa ngồn ngang tắt bật
Tiếng âm thầm ủ ấp những ai nghe

Xuân đông đưa óng ả mái tóc thề

PHẢN

Sao mà nói ngon nói ngọt thế
Nào dân nào nước nào chủ nghĩa
Mà chỉ bám quyền kiếm lợi danh
Lòng dạ loanh quanh toàn trò giả

Lắm la lắm lét tim bê của
Dậu nào có đổ bìm toan leo
No nê vẫn muốn xoay thêm nữa
Cái đồ phản chủ hại dân nghèo

CÒN

Người tốt chết vì tên xúc xiểm
Người tài chìm bởi kẻ gian manh
Đời nay những chuyện này chẳng hiếm
Thần nhiên hoa chúc chim trên cành

Đã dốt thì nông nghênh cao ngạo
Đã tham thì xông xáo giành ăn
Dẫu có lấy lông công che cáo
Vẫn lòi ra gian xảo vện vằn

Ta giữa vòng trần gian quay tít
Lại thoát ra nhìn hết trò đời
Xem bọn xấu lắm la lắm lét
Càng giấu càng lộ toẹt mười mười

Nham hiểm mãi thì rồi thảm hại
Chính tự mình loại thải mình thôi
Lắm ham hố thì nhiều thất bại
Quay về đi để lại làm người

CHỜ

Những ai thương xót dân nghèo
Nhìn đời từ những căn lều xác xơ

Nào quan nào xếp nào cò
Nào người vờ vĩnh giả đồ ưu tư
Tiệc tùng nhậu nhẹt lu bù
Hô hào huấn thị diễn từ lan man
Nói thì thánh tướng huyênh hoang
Làm thì lối tắt đường ngang xoay tiền
Đèo mồm hứa hẹn huyênh thiên
Mạnh tay vợ vét chức quyền lợi danh
Dạn dày hơn gái thập thành
Mưu mô chẳng khác gian manh chuyên nghề

Những ai còn nhớ đường về
Vi dân vì nước lời thề năm xưa

Bao nhiêu nhắc nhủ cho vừa
Khổ nghèo oan khuất đang chờ đợi ai

GỌI

Cái sự sống thật là khó bảo
Những công trường ít cuộc nhiều cờ
Giữa vựa lúa ngặt nghèo đói gạo
Đất nước đầy thơ không có thơ

Ta đã có những đồng chí là những người ấy nữa
Văn phòng riêng thư ký ngồi gác cửa
Biệt thự riêng béc-giê sũa canh vườn
Cưỡi đầu dân còn muốn cao hơn
Gái và nhậu nhẹt và gái và nhậu nhẹt

Ta đã có những anh em là những người ấy nữa
Chẳng lẽ chỉ gọi là tráo trở
Bóng bàn với ai tên lửa nhắm vào ai
Giữa những ngày xoén xoét răng môi
Chuẩn bị đập sọ người
Sau ba mươi năm máu lửa

Ta đã nhớ thương cả những người ấy nữa
Những người ta mơ ngày gặp gỡ
Từ những đêm trăn trở rét Đèo De
Những ngày thua trận lạc đường về
Đói mê trong rừng Buôn Ma Thuật
Những người hôm nay chửi xã hội chủ nghĩa là xuống hố cả nút
Lòng nhớ thương trong lòng ta chằm chút
Người ơi
Mùa Thu này ăn rau muống canh không có đủ rau muống luộc
Lại một em bé chết vì thiếu tiền theo thuốc

Như vậy đây không thể nào khác được
Giấc mơ bay ao ước những ngày xưa
Cửa rừng quen không khép lại bao giờ
Tình yêu cứ bất ngờ lên tiếng hát

Như vậy đây không thể nào khác được
Nhịp đời đi ngang ngược tựa như sông
Nước hung hăng phá phách vẫn xuôi dòng
Phù sa mịn vẫn bồi hồng bến bãi

Như vậy đây biển Nha Trang tiếng gọi
Chút mơ màng thôi đừng nói oi em
Những đau thương rất lớn Cánh tay mềm
Em mở cửa ta thêm mùa gặt mới

Đón nhận lấy cả những gì chẳng đợi
Ngày trở về bóng tối cũng màu xanh
Trận đòn thủ từ phía ngõ yên lành
Cơn bão đến tan tành nhà mới dựng

Những va vấp vượt cả tâm cay đắng
Những đêm dài im lặng chắt chắt hờn
Em cứ về cùng với mỗi hoàng hôn
Anh cứ đợi bên chôn anh cứ đợi

Anh chỉ nhìn em thôi mà không hỏi
Đất mênh mông lại thổi gió bình nguyên
Bao nhiêu điều anh chưa biết gọi tên
Cứ đắm đắm trong mắt em đắm đắm

CHÚT

Chú thỏ con long lanh mắt thỏ
Đôi chim sâu hớn hờ bay đôi

Muôn trùng vũ trụ đang bỏ ngõ
Bầu trời có thật bầu và được bao nhiêu trời

Ngày Tám Tháng Ba là ngày Phụ nữ
Đám bụi tinh vân tỏ tình lượn chơi vơi

Li ti đêm vô vàn sao khép mở
Sự sống nào đang thở ở xa xôi

Gần chợ Thái Hà đường trơn như mỡ
Sương giăng giăng mưa phùn lá tả rơi

Con đường rừng heo hút năm xưa thành đại lộ
Ơi sông Hồng đừng hắt bỏ chút hơi người.

NHIP

29 tháng 3 năm 2011

Một mùa xuân rất đông

Con chim rừng năm xưa bắt cô trời cột

Bài học chống động đất nằm lòng

Thư rác lòng thông vào máy tính

Quan chức hô hào quản nghiêm chỉnh vàng đô-la

Cao ngất ngẫu giá đất giá nhà

Ai kiếm ché ai gây ra lạm phát

Đất quá bó hoa mừng sinh nhật

Miên man chồng chất chuyện dị kỳ

Sao Hoa Kỳ nhiều hoa đến thế

Người giết người thật dễ

Trung Quốc lên bè thế đến đâu

Trung Đông đáng quan tâm vì người hay vì dầu

Sông Hồng ở Lào Cai đổi màu chứa kim loại hiếm

Những đại gia xoay tiền tỷ kín nhem muru sâu

Chữa trị cho rùa Hồ Hoàn Kiếm

Rồi sẽ đến những đêm xuân âu yếm bàng hoàng

Một con đò quá giang

Một phố phường đông đúc

Một bội thu đàng hoàng
Một hiên ngang hiên thực

Một tình yêu thao thức suốt đời
Chập chờn em một thời hạnh phúc

Một lãng mạn ngập ngừng hiên thực
Tiếng rao đêm chân chất tình người

NẮNG

Người thợ mười giờ sáng đói mèm
không còn quai nôi búa
Miếng thịt bôi dưỡng ca ba bọc vào chiếc lá
mang về cho vợ

Chuyện hàng ngày đê nghệt thờ
Năm người ăn năm đũa chơi buồn vui
mơ ước trong mười thước vuông

Con trai xanh lét thiếu mười viên pê-ni-xe-lin
mấy lạng đường
Tám giờ xếp hàng mua mười hai cân gạo
Chầu chực mấy chục lần
xin một chữ ký triệu triệu

Chẳng bao giờ vào hùa với những lời bói móc kêu ca

Suốt đêm ấy coi hồng ngọn lửa
Thôi không chờ đợi nữa
Từ nay chính mình người thợ
tìm tòi tháo gỡ cho cuộc đời

Gió mùa rít từng hồi qua khe cửa
Tầng mây sẫm mặt như một gã cửa quyền
Quần bò hết loe lại bó vào ngực áo thêu đấng-ten

Năm mươi ngày đêm liền trời đầy mây
Cái mùa xuân như một mụ dì ghẻ ác nghiệt
Gạo Hà nội năm trăm đồng một yển
Buổi chiều chờ chim én
Mưa phùn lất lay
Ba trăm năm sau còn nhớ gì hôm nay
Cái khúc ngọt cuộc đời ta vươn đến
Đang hiện lên ở chân trời màu chì
Tiếng đé kêu hằng đêm mất ngủ
Ngoài đường khuya bước chân ai đi

Em trai nằm vật ngựa trên thảm cỏ
sau ba giờ liền đá bóng
Lưới nhà mười hai lần và lưới bạn mười tám lần bị thủng
Thở toàn thân
bằng tiếng chim
tiếng gió
tiếng bầy ong
Chân giày ba-ta rung
những ngọn cây
cả bầu trời đều rung
Hạnh phúc dâng lên đến vô cùng

NGÀY

Bốn cuộc chiến tranh chắt chùng mắt mát
Tưởng như từng hạt cát đã thay rồi
Chiều cuối đông Hạ Long trời bàng bạc
Cánh buồm nghiêng làm đảo bỗng xa xôi

Thật gớm ghê sức quên của con người
Ba mươi năm đã chùi đi hết sạch
Ta lắng nghe một giọt thấm tí tách
Mà tịnh im cạn mạch tự bao giờ

Một vết chân đã mờ trên vạt cỏ
Đêm thượng huyền thôi áp ủ băng khuâng
Thông mã vĩ reo không còn nhắc nhở
Sóng vô tình xô vỡ mãi vầng trăng

Dây đàn chùng dây đàn căng đến đứt
Ta đi qua bao đáy vực đau thương
Thừa thiên đường và ứ tràn địa ngục
Thần tượng ma lẩn lóc gục ven đường

Không còn gì dù chỉ một mùi hương
Những giọng điệu chán chường nghe đã chán
Ta thèm khát một niềm vui thanh thản
Một dòng sông bè bạn dịu dàng trôi

Đã bao lần thấy chó tốt hơn người
Đã bao lần thấy người hơn thần thánh
Chẳng có lẽ tim đã thành giá lạnh
Tia mắt nhìn đặc quánh lại khô khan

Triều dâng nhẹ chợt bàng hoàng con sóng
Còi tàu xa rất mỏng xé vào đêm
Nát tan tành sự dối lừa Lòng lộng
Cả không gian đậm ảm vẫn toan em

Trong cuộc đời đang thử thách niềm tin
Chắc có lúc anh còn quên em nữa
Khi thời thượng là bản khoán trần trở
Là kêu ca chửi rủa là mĩa mai

Em trong anh như một sức đi dài
Như sức nở nụ cười như sức khóc
Anh xấu lắm vào những giờ vắn đục
Nơi tấm lòng anh được lọc
Là em

KHÔNG

Bôn chôn từng hơi thở
Mong ai như mong Kiều
Không yêu mà đã nhớ
Không nhớ mà đã yêu

TÂM

Xuân nhẩn gọi

Hạ mong chờ

Thu đón đợi

Đông thầm mơ

MỘT

Chợ sáng trong và cuộc đời đẹp lắm
Dấu muôn trùng thăm thẳm những đau thương
Một bàn tay một lòng người mở rộng
Truyền cho ta đắm thắm nghĩa đời thường

ƠN

Bồng bênh giữa thiên hà mênh mông
Tấm lòng thủy chung và ngay thẳng

Một chiều thu bắt ngờ vạt nắng
Bùng ngọn cây sau đặng đặng gió mùa

Dạt dào những kỷ niệm tuổi thơ
Con sóng lòng sâu xa dỗi tâm khảm

Tồn tại được là nhờ bè bạn
Mắc nợ mang ơn bao nghĩa tình

Ngày cho tiếng chim đêm cho tiếng dế
Nhập thân vào em bé Đồng Đăng cô gái Năm Căn

Lâng lâng trong buồn vui lá rừng bụi đường
Lời ru cánh buồm càn dương ngọn gió

Hiển dưng là nhịp thở
Không thấy cần thêm điều gì nữa

Những cô gái hai mươi tươi nở nỡ nà
Chiều nay trời Hồ Tây trong như lòng mẹ

Mẹ ơi
Cuối đời ngoảnh lại
Cuối đời nhìn đi
Từ góc nào lảng kính cuộc đời

cũng thấy màu mắt mẹ

Màu tâm linh con

 bình minh đêm

 nơi xào xạc ga biên vũ trụ

Trăn trở trần gian và ấp ủ nhân tình

ĐÁP

Người chủ nhiệm hợp tác xã nông nghiệp

mạnh tay khoán hộ

Mở chế độ hưu cho nông dân

Sổ hưu ghi nhận một đời lao động

Một đời tình nghĩa với nước làng

Bác thợ cày già đặt sổ hưu lên bàn thờ

Thắp một tuần hương

Đêm trung du đôi rừng vườn rừng

Thơm một mùi đèn đáp

AN

Một buổi sáng bình yên

Nắng hừng lên dè dặt

Ở những đâu người đang giết người

Cây xương rồng xanh màu xanh chân thật

Ở những đâu người đang đẩy đọa người

Hàng cau vua nhẩn một lời ngay thẳng

Ai nghe chú chó con đêm vắng sủa nghĩa tình

Cành khô cằn nở đóa quỳnh mơn mớn

Động đất Sóng thần sự cô Hạt nhân Nhật Bản

Ai chia sẻ đau thương ai nhạy cảm mừng rơn

Liên quân nào nhen nỡ nổ súng

Kẻ nào nhắm thật trúng vào dân

Con chim sẻ đậu xuống sân xin hạt gạo

Lời nói thật lời nói láo

Người mẹ trẻ ôm con tháo chạy khỏi đạn pháo Libi

Lợi ích dân tộc là gì

Sự đời phức tạp cho đến khi giản dị

Đói khát và mộng寐

Đi từ ma quỷ đến thần tiên

Sông Hồng vỗ mạn thuyền thủ thi
Những nhỏ nhen hùng vĩ con người

Ngay trong người vô tận là người
Hơi thở mùa xuân tiếng cười trẻ nhỏ
Một tình yêu tưởng không có trong đời
Khắc khoải bồn chồn theo ngọn gió

Thư điện tử nồng nàn ngọn cỏ
Làn mây xa nhẹ nhẹ ngỏ cơ duyên

Một buổi sáng bình yên

TÌM

Đất nước cái tốt nào cái xấu nào cũng có
Thì cũng như mọi nước mọi thời thôi
Có cái gì từ Việt Nam xuất xứ
Cho đời ta nương tựa để làm người

Bươi rác rưởi cơ man nào cho hết
Đến nửa chừng cạn kiệt cả niềm tin
Thối phòng lên chất anh hùng hào hiệp
Giả vinh quang và siêu việt hảo huyền

Ngồi bên gốc cây già đang hồi sức
Lặng im nghe rạo rục nhựa hồi sinh
Một làn gió nghi ngờ mà chân thực
Chở vu vơ nao nức chút ân tình

Tự tìm mình mấy nghìn năm quá khứ
Đến ngày nay vẫn cứ mãi đi tìm
Vừa tìm mình vừa làm ra lịch sử
Tìm tào mình vừa nhớ lại vừa quên

Hồn thiêng nào là mãi mãi Việt nam

NỖ

Ngày ngày vô có cứ cười
Không duyên cơ thật khôi hài lắm thay

Cười sao trái ớt lại cay
Cười thư không đến mong ngày mong đêm

Cười à đá cứng chân mềm
Cười ai nắm chức giữ quyền là ai

Cười trừ cách mạng hoa nhài
Cười con chim gáy gáy hoài giữa trưa

Cười tiên tri giỏi đoán bùa
Cười như có lẽ cơn mưa tạnh dần

Cười tươi đỏ má bồ quân
Cười vu vơ một lâng lâng gió ngàn

Cười huyênh hoang nhất thế gian
Cười mơ mọi kiếp làm than đổi đời

Cười làm tường đất không lời
Cười về chôn cũ nhớ người bạn thân

Cười mong gặp được một lần
Cười chờ tâm tưởng khi gần khi xa

Cười ta chợt nhận ra ta
Cười cây hoang dại nở hoa ven đường

ĐÔNG

Thanh thoát băng khuâng dịu dàng trong suốt
Dòng mưa xuân chải mượt những hàng cây
Ngày đầu năm nồng nàn bao mơ ước
Gói muối tinh trắng muốt hãy đông đầy.

GẠCH

Hà nội như vồng xôi nóng hổi
Tỏa chút hương thơm đón đợi người
Lắng nghe viên gạch chân tường nói
Xuân về chở nặng những xa xôi

CHƯA

Thấy đã đủ bao xấu xa tồi tệ
Một đời người giàu thế những nỗi đau
Gặp đã nhiều bao tấm gương sáng thế
Hành trình xa sóng gió vỗ mạn tàu

Tóc bạc đầu chưa đến được chiều sâu

GẶT

Gieo trồng sẽ đến mùa gặt hái
Thịnh vượng một màu xanh rừng cây
Ai người nhận biết lòng khảng khái
Người dân trên dải núi sông này

TRÁI

Tám mươi tư tuổi rồi đầy nhi
Đã trải bao nhiêu chuyện bất kỳ

Tiếng chó sủa trắng đầy mộng寐
Phượng hồng nháo nhác cháy mùa thi

Chỉ để sống quỳ mà chạy vạy
Ở nơi tường đá thấy chiều cao

Bạc đầu mắc bẫy bao ảo vọng
Đon đả con phe giọng mời chào

Thùng thỉnh đi theo người vào chợ
Hơn một trăm nghìn cân thịt thăn

Cứ ngỡ bền lâu mà tạm bợ
Màu mè thớ lợ hứa lần khôn

Tim chôn trong lạnh cho nhịp thở
Ở nơi lam lũ gặp nhân văn

Lý luận cãi nhau như chợ vỡ
Nửa giờ bách bộ hết phân vân

Đảo lộn tanh bành toàn thiên hạ
Xanh tươi thừa mạ giữa mùa xuân

THU

Năm mới tặng ta điều gì mới
Hình như gió lộng thổi từ mây
Ta tặng điều gì cho năm mới
Một chút hư không một chút đầy

Đã chiều đem gửi cho thư thái
Nhận lấy một ánh nhìn thơ ngây
Dẫn vật thả bay vào thoải mái
Thu về một niềm vui cầm tay

Từng ngày từng ngày lại từng ngày

THƯ

Tôi viết gửi bạn
Một lần tôi gặp bạn ở nơi nào
Sáng nay còn cào
Muốn nhìn vào đôi mắt

Có lẽ bạn là một chàng trai

Gọi hình dáng tôi sáu mươi tư năm trước
Sự sống khác xa rồi

Nắng mơ màng kiểu khác
Gió băng khuâng kiểu khác

Đời khắc nghiệt hơn người giỏi giang hơn
Chỉ phiêu bạt vẫn còn nguyên phiêu bạt

Ước gì bạn là một cô gái

Có thể bạn là tình yêu đầu của tôi
Có thể bạn gọi tôi là ông nội

Một thời chân dài
Một thời váy ngắn

Đời ràng buộc hơn người tự do hơn
Chỉ lãng mạn vẫn còn nguyên lãng mạn

Tôi viết bằng quơ thôi
Có tiếng gót giày ngoài đường phố

Mong bạn xa vời cho tôi thương nhớ

Một mình tôi

CON

Cuộc đời này lát bằng hy sinh cao cả
Ai cho phép ta nói những lời nghiệt ngã

Cuộc đời này nuôi bằng lửa tình yêu
Ai cho phép ta õng ẹo như cô gái được chiều

Cuộc đời này đòi rất nhiều sức chịu
Ai cho phép ta vừa đi vừa nín

Cuộc đời này không thừa không thiếu niềm vui
Ai cho phép ta nhắm nháp nỗi ngậm ngùi

Cuộc đời này quẩn quại sinh sôi hạnh phúc
Ai cho phép ta nằm gục giữa lời than

Cuộc đời này không biết khai man lý lịch
Ghi chân thực bố mẹ đẻ cuộc đời là chúng ta

GẶP

Cuộc đời quyen rũ bao nhiêu
Gió xuân đã tắt nắng chiều đã lên

Nhớ nhơ triều đại đồng tiền
Mua quan bán chức buôn quyền dọc ngang

Cầu danh cầu lợi cầu sang
Cấp trên bậc dưới nhoáng nhoàng đua tranh

Chìm vào một đám hôi tanh
Làm sao thấy được màu xanh cây đời

Hãy ra ngoài ngõ gặp người
Gặp bao trong trẻo tiếng cười trẻ thơ

Gặp bao vẻ đẹp bất ngờ
Gặp lòng nhân ái đời chờ bấy lâu

Gặp người trai ở tuyến đầu
Gặp cô gái ở chiều sâu nghĩa tình

Thì ra mình vẫn có mình
Còn đây chiếc lá rung rinh vẫy chào

TRẺ

Đến với cách mạng như đứa trẻ ba tháng

cười với khuôn mặt mẹ

Như khi chập chững tập đi

vượt khoảng cách mênh mông tám viên gạch

lao vào cánh tay cha

Tất cả khát vọng hy sinh và ước mơ cao cả tuổi thơ

Nở bung trong xà lim nhờ nhờ tối

Cầm súng ra trận như một sớm

tùng bừng đi cắm trại

Bốn mươi năm vèo qua

Những gì còn lại

Khát vọng và ước mơ hôi hổi ngày xưa

Nuôi bằng máu của bao đồng đội

Nắm thịt bò bà má Thủ Đức trao vào tay

cho đứa con không biết ăn thịt bò

Chủ nhật

Đi ra đường

Đường ra đi

Đường đi ra

Trời xanh chan hòa

Mỗi người trên đường rạng rỡ một màu sáng nắng

Mỗi khuôn mặt dịu dàng một ánh mắt em

Chứa chan ở ngã tư

trong khu chợ đông chen

Một niềm tin rất trẻ

NHỚ

1

Ra khỏi hội thảo quốc tế bàn phát triển
Về bún đậu mắm tôm ra kinh giới vỉa hè

Bụi đất vàng đô la thịt chó tiết canh vịt
Góc phố chợ xôn xao một vệt chiến tranh

Sao mình đến thế

2

Đại lộ Hà Nội dẫn vào lối mòn chiến khu
thấp thoáng A tê ka

Những chiến dịch thu đông mở màn Điện Biên
xa mờ tưởng chừng không có thật

Nhịp cối nước lập cập giã gạo nương đêm rừng
Củ sắn lùi thơm bụi bếp lửa

Tiếng mõ trâu lộc cộc hoàng hôn
Tối ăn tươi nồi ba mươi cháo bốn gà nóng hổi

Măng vầu non béo ngậy như bơ
Chè bí đỏ đậu xanh đường ngọt lịm

Suối ngân nga mơ hơn Suối Mơ
Trưa Việt Bắc nắng vàng hôn hên

Bây giờ bao giờ

3

Dòng xe đạp chạt đường bao cấp
Cô gái nhoẻn cười khẽ đọc câu thơ

Lấy Kiều tài hoa rất mực

Bắt cở trần phải cở trần
Cho may ô mới được phần may ô

Phố làng Làng phố mùa sơ tán
Máy bay địch đến gần những người bạn đi xa

Vòng cung Hồ Gươm ô môi hồng bình thân
Chiếc bánh mì không người lái thay cơm

Mặc những bên phà túi bom những lung đèo cửa tử
Cồn cào lộng gió Trường Sơn

4

Hòa bình gian khổ quá
GDP mỗi năm 100 tỷ Mỹ kim

Người hưởng ngật mề người làm tối mặt
Đất dân cày chiếm nổi đoạt chìm

Lương thợ thuyền gầy còm nhìn lạm phát
Đầu trí thức bao nhiêu gọng kìm

Ai ngọt ngào hồng hào ca hát
Mô hình phát triển nào mở bát ngát chân trời

Những cặp chân dài rất nóng

Chất lượng nào lên ngôi

Xe máy giữa đường đôi đánh võng

5

Cháy bỏng nỗi lo

Ai quyền thế chạy đua tham nhũng

Dân nghèo

Sự sống

Non tơ niềm hy vọng mong chờ

Vẫn còn thừa chiều rộng

Hừng lên nắng sáng gọi ước mơ

NGUYỄN

1

Mẹ sinh con cho con được làm người
Đã bạc màu thời gian những chặng đời khốc liệt

Bao tháng năm con mãi miết đi tìm
Tìm trong lý luận nước dừa xiêm cây đời
Tìm trong cây đời bưởi năm roi lý luận

Đinh ninh lời mẹ dặn
Nhận về mình mà chịu phận đau thương
Thành thật khiêm nhường

Con đã học lẽ đời của những người nghèo khổ
Học tình yêu từ những người nghèo khổ
Học tha thứ như những người nghèo khổ

Gặp bất ngờ gian khó biết mỉm cười
Khi người dung thành đạt biết mừng vui
Thấy tàn bạo biết thắng người chống chọi
Nghe cỏ cây và nói với màn sương

Mong được sống bình thường là khát vọng
Ngày lại ngày mơ mộng đến ngày thơ
Lương thiện sống nồng nàn tha thiết sống
Cần mẫn gieo và kiên nhẫn đợi chờ

Con từng sai lầm nặng vấp đau ngò nghêch lắ
Nói huyênh hoang mà làm chẳng bao nhiêu
Ít thiết thực mà quá nhiều ảo tưởng
Tự huyênn hoặc tầm mắt nhìn tám hướng
Suốt cả đời chỉ bàn góp ăn theo

Có thể thôi mà cũng chèo cũng lái
Rải thân mình vương vãi những mê say
Tuông ghê gớm có biết đâu thảm hại
Hạt cát thừa rơi vãi khỏi lòng tay

Đến đức tính cũng phơi bày què quặt
Ngỡ tình tường mà chồng chất u mê
Sáng đàng lưng mà đui mù đàng mặt
Biết dưng đi mà không biết nhận về

2

Cái thế giới quá bộn bề loạn xạ
Nghịch lý như trò đùa nhả giết người
Kinh tế xã hội môi trường bao tàn tạ
Văn hóa hề đeo mặt nạ rỡ chơi
Đến bao giờ đến bao giờ màn hạ
Sự thật chẳng ở nơi cuối chân trời

Hàng chục cuộc chiến tranh bom đạn toi bời
Hàng trăm vụ khủng bố châm ngòi bắn giết
Những mưu mẹo gian hùng những bẫy gài lừa bịp
Dối trá từ thông điệp cấp cực cao

Nhưng mua bán nhóp nhơ những mời chào bản thủ
Những chương trình bao kên kiểu đổ nhào
Những dự án đầy tự hào chết yểu
Kinh tế trí thức cao sang bên hàng tỷ dân nghèo

Toàn cầu hóa cuốn theo bao tai họa
Đường phát triển quá gập ghềnh cheo leo
Sự sống toàn hành tinh mong manh đầy đe dọa
Loài người loay hoay trên dốc đứng hiểm nghèo

Việt nam ta mấy nghìn năm văn hiến
Nơi ngày xưa ước hẹn với ngày mai
Lớp lớp người bao miệt mài dâng hiến
Đề sáng trong toàn vẹn đạo làm người

Ta đang giữa cuộc xây đời quyết liệt
Đục và trong lẫn liệt với ươn hèn
Sự sống không bình yên đầy khắc nghiệt
Màu tươi hồng xen những vệt bùn đen

Niềm vui đến khi bùng lên vẻ đẹp
Của chất người giàu hào hiệp vị tha
Nỗi đau đến khi gian hùng lừa bịp
Dám lộng hành toan bóp nghẹt thật thà

Thực tế chưa hát ca như tưởng tượng
Cuộc chiến không định lượng được hy sinh
Giữ bền bỉ kiên cường không nhân nhượng
Vững vàng đi đúng hướng trọn hành trình

Mầm non tơ nở sâu trong kẽ lá
 Đất trời không vội vã tự thay màu
 Cứ thanh thản hồn nhiên như chiếc lá
 Chút xoay vần và bẻ lại thành dâu

Lòng ta chuyển tinh cầu vài mươi độ
 Là mắt nhìn sáng rõ cuộc đời ta
 Ta nhìn từ góc nhà người nghèo khổ
 Không nhìn từ những vịnh cửa vi-la

Không nhìn từ mắt quan tham xấn xô
 Từ bon chen bao ham hố chức quyền
 Ta nhìn từ một tâm tình cởi mở
 Gặp trần gian rạng rỡ vẻ trinh nguyên

Ta nhìn từ niềm tin của niềm tin
 Qua bóng đêm thấy bùng lên ánh sáng
 Chắt chiu gom từng hạt vàng tản mạn
 Toàn cảnh đời đang rạng một vùng đông

Xuân về trên môi hồng bao cô gái
 Một bàn tay thân ái phía trời xa
 Từng niềm vui từ đồng quê vẫy gọi
 Và phố phường tươi mới những tin hoa

Người dân thường đang làm ra thắng lợi
 Một cuối năm bao phơi phơi đậm đà
 Xin đón nhận chan hòa hương sắc mới
 Những ngày đông rét hại sắp trôi qua

Trời Hồ tây cánh sâm cầm trở lại
Mong an lành đón đợi ở muôn nhà
Cùng tiếp nhận ngày mai đang sắp tới
Cũng chẳng cần vang dội tiếng hát ca

Đội mưa phùn một người quý xuống lay
Hồn non sông hồn nước mở giao hòa

GIAO

Chiếc lá cuối cùng cây vông đồng rụng nốt
Bầu trời thẳng thốt nhích lên cao
Dưa hấu tròn xoe lời chào
Bà mẹ nghèo chờ bán cành đào không hoa không nụ

Ở ven đường phật thủ đang xòe tay
Cam vàng ngọt ngào táo đỏ hây hây
Vòng rêu xanh quấn gốc cây cổ thụ
Chợ Thái Hà phơi đủ mặt hàng tươi

Ba mươi tháng chạp rồi
Nắng hừng một vạt trời
Tầng mây chưa mở
Năm mới chùng bờ ngõ
Mầm non khoan thai thở
Mùa xuân

MẮT

Nhìn cuộc đời bằng con mắt tuổi thơ
Gió vờn mây, chim sơn ca lạnh lốt
Lá nỡn nà hoa rung rinh nắng bột
Mưa như mừng reo thánh thót giọt mưa

Nhìn cuộc đời bằng con mắt tuổi già
Từ phía lạnh trận gió mùa đang tới
Thôi hấp tấp trả lời từng câu hỏi
Những niềm thay bằng những nỗi sâu xa

Nhìn cuộc đời bằng con mắt ganh đua
Sương ban mai thành ra mù ban tối
Khó chân thành mà dễ dàng giả dối
Chưa kịp tin thì đã vội nghi ngờ

Nhìn cuộc đời bằng con mắt ước mơ
Bát cơm thơm lòng ngần ngại bồi rồi
Tránh thật xa những mưu toan lọc lõi
Trong bão giông nghe tiếng gọi thì thào

Cầm tay người nhắn gửi một lời tâm

THÊM

Sắp vào thu
Một trời Hà Nội

Nguồn cội bình yên
Hồn nhiên từng trải
Thư thái êm đềm
Dịu hiền vậy gọi

Bát chè tươi hôi hôi rùng mình
Hốc tường cổ thành linh khê hát
Vòm cây già phe phẩy quạt
Bông hoa non ngào ngọt thở chân trời

Chú chó Tây bồi hồi nghe chim hót
Chú mèo ta nhón gót nhảy lên bàn
Chợ Thái Hà bạt ngàn rau mùng toi hoa thiên lý
Những hàng bia chung thủy nghĩa trang Trường Sơn

Đôi mắt thiên đường rợp tình thương Trịnh Kim Tiến

Và những rác rưởi bùn nhơ ươn hèn đê tiện
Những dối trá bao che lấp liếm gian hùng
Tàn phá vô cùng cũng thế mà thôi
Giọt nước mắt thấm mặn nụ cười

Chất người giàu thêm một muôn trùng sự sống

DỪNG

Anh bỗng nhiên đặt quá nhiều câu hỏi
Anh người thường hay trả lời

Tôi nhiều tuổi hơn anh đến gấp đôi
Mà sao thấy anh già quá thế

Những câu hỏi như vết thương nung mủ
Những câu hỏi của lương tâm giận giữ
Những câu hỏi đặt ra là mở
Chân trời

Nhưng tự bao giờ anh lây của ai
Chứng hoại tâm thư tâm hồn tàn hại ấy

Những câu hỏi nghe như cười khẩy
Nnhư bàn tay thọc gậy bánh xe
Những lời than ngao ngán ê chề
Những câu hỏi tôi tắm ngọt ngọt

Đâu rồi tiếng hát
Tuồng chùng như ngân suốt cả đời anh

Không xóa nổi chùng ấy mùi tanh
Mà dám nói hy sinh phần đâu

Nhà có cháy đâu mà đã nháo lên chuồn

Tôi nhìn anh vừa giận vừa thương
Hãy đứng lên đàng hoàng bình tĩnh

MỞ

Tôi đi trên đường ngày xưa
Chẳng biết lạ hay quen
Không còn nhớ gì nữa cả

Bốn mươi bảy năm trước tôi thường qua đây
Đường phố bao kỷ niệm
Bây giờ cứ mơ hồ chập chờn
Chẳng lẽ tôi bịa ra rằng tôi nhận được
đến từng viên gạch lát đường

Con đường mang buồn vui một đời người
Màu tím bông hoa ngắt cuống hút nhụy
Gió đung đưa những nhánh chua me
Mảnh vườn hoang mênh mông quyến rũ
Tất cả còn đây hay ở đâu

Trên con đường này
Một cô gái từng thề yêu tôi chờ tôi trọn đời
Bây giờ cô ấy đã có người con thứ tư
với một người đàn ông khác

Một người bạn cùng lớp từng tâm sự với tôi
những giấc mơ khoa học
Bây giờ con người ấy tàn đời phản bội
ở cái bang nào bên Mỹ xa xôi

Một người đồng chí cùng tiểu tổ từng choàng vai tôi
trong những đêm rải truyền đơn
Bây giờ ông quan chức cao cấp ấy
càng béo ra càng hách và càng dốt

Chẳng lẽ cần phải kẻ tôi tìm thấy mặt trời
như thế nào trên con đường này

Nắng từng tia càng rực rỡ hôm nay
Tôi đi trên đường ngày xưa
Tôi quên hết rồi vì còn quá trẻ

Cũng chẳng thể nào quên hết được đâu
Mai tôi sẽ trở lại con đường ngày xưa
Thế nào tôi cũng nhớ ra một điều gì đó

Cuộc đời tôi chỉ mới bắt đầu

ĐẾN

Đến đất cuối đất đầu của đất nước
Tưởng dễ lên chót đỉnh suy tư
tột cùng cảm giác

Cũng bình thường thân thuộc
sắc nước trà
Chợt lung linh màu sắc của thời gian

Điều hai mươi năm mỗi mòn ủ ấp
Nay thành chuyện hàng ngày ở vùng xa nhất

Ngẩng lên mưa hớp một giọt Cà Mau
Thoảng trong người hương hồi hương cau

Giải đất tình đầu từ tuổi thơ mơ ước
Trả cho ta cái được cả đời người

ĐƯỜNG VIÊN

Pháo nổ từ đâu vọng đến âm thanh mùa lộc
thầm thì trong gió mới băng khuâng

Buổi sáng đầu xuân rất thu
Cánh én lượn sà mặt nước

Tiếng trẻ bi bô đặng xa trong veo vạt trời xanh
Cánh cung hồ quàng một vòng tay thân mến

Con đường không hoa chan chứa xuân
Những cành cây trần vắng lá trần trẻ sống

Mỗi con sóng dào lên một cuộc đời riêng
Cột vượt sông Hồng nạm một dáng hình hiện đại

Hai đôi mắt đen lánh quần ống loe áo khoác ngoài
chẽn hẹp rúc vào nhau khúc khích cười
Người con gái pha gần trọn các màu trời trên trang phục
Mùa xuân

XEN

Người có thâu chãng những niềm vui

Còn đang pha lẫn vị bùi ngùi

Còn bao kiếp sống cơ cực lắm

Còn bao nghịch cảnh tỵ phanh phui

NHEN

Nỗi đau ngấm tận tâm can

Nợ đời còn nặng đạ đoan còn nhiều

Người đi nhẩn một lời theo

Yêu người như thể mình yêu lấy mình

QUAY

Chữ tâm chữ đức rồi chữ nhẫn
Vòng quay luân quần quán sự đời
Rồng bay phượng múa đùng vờ vẫn
Này chân này thật lẫn này chơi

THỎA

Chẳng xuống chó chẳng lên voi
Trăm năm thỏa chí làm người thanh tao
Chẳng lo ngồi ở chỗ nào
Chỉ lo người sống ra sao với người

THẢ

Bắn quá bắn quá không bắn quá

Đất xoay đất xoay đất cứ xoay

Người nhà người nhà người không nhà

Trời đây trời đây trời cứ đây

CHÍNH

Ngoáo ộp tự lộ hình ngoáo ộp
Mà người thì mãi cứ là người
Lỗ kim những ai chui qua lọt
Vị đời tự ngọt ở đầu môi

NGUỒN

Thời cơ vàng xoắn hiểm họa đen
Pháo hoa tái nhợt cả ánh đèn
Ngập ngừng trời đất se sẽ mở
Ngách nghèo ngọn lửa mới vừa nhen

ĐÁU

Đêm xa nước đón Nô-en nhộn nhịp
Cầu vượt đường đông nghịt khách lại qua
Điệu nhạc lạ luyến những vòng tha thiết
Người ăn mày nằm bẹp giữa phồn hoa

Em gái nhỏ mắt mượt mà buông thả
Quàng ôm đùi chàng trai mập lai Tây
Trong xe buýt lời tỏ tình xối xả
Em quen hay còn là lối chơi này

Những cao ốc rập rờn quay trước mặt
Dòng suối xe tít tấp tận chân trời
Chân trời hẹp cứ đẩy lùi tầm mắt
Chất tanh nồng từ dòng lạch bốc hơi

Bỗng cô đơn giữa biển người ồn ã
Củ sắn lùi dân dã tỏa mùi thơm
Đâu miền quen và đâu là đất lạ
Nhịp bán mua vội vã những con đường

Lòng càng nhớ về quê hương cả gió
Nơi ngày đêm thường có nụ cười em
Nơi phận người dẫu bao phen đổ vỡ
Hoa sữa thơm khi thành phố lên đèn

VỌNG

Nắng long lanh biếc xanh trong vườn Bác
Nước lung linh in mượt bóng lá dừa
Cây bàng xưa trở cảnh tơ từ gốc
Cam Xả Đoài tươi tốt lại đung đưa

Bầy rô phi mới vào mùa đông lấm
Hồ lên tắm rô quẩn góc bờ quen
Gió xuân về reo theo người vương vấn
Bông mẫu đơn đầm ấm nở bên thềm

Đêm đêm chúng ta nhìn lên Bác
Như từ xưa Bác mỉm cười bằng mắt
Bác không nhìn từ trên mà nhìn thẳng chúng ta

Đêm mùa đông bồn chồn giá buốt
Đêm mùa xuân nồng nàn hoa bưởi thơm
Đêm mùa hạ gió nồm êm ve vuốt
Đêm mùa thu băng khuâng dạ hương

Đêm trong sạch đêm lắng vào tinh chất

Ta hỏi Bác những điều tha thiết nhất
Việc ngày nay và mơ ước ngày sau
Nghe tinh khôi trong lòng ta sự thật
Như lương tâm chân chất thờ ban đầu

Cứ đêm đêm ta trở về Di chúc

Lời của Bác vẫn cầm canh vận nước
Đưa lòng ta cao vượt đến tình thương
Ngày dồn dập không đủ giờ gạn đục
Đêm tâm tình ta lọc sáng trong hơn.

Bao canh khuya sao trời thao thức mọc
Như muôn vàn đôi mắt hỏi nguồn cơn
Những câu hỏi hun hút dài trần trọc
Những bản khoán về sự mất còn

Tình và lý của nụ cười tiếng khóc
Những vết bùn như nhớp giữa màu son
Từ cuộc sống sẵn một lời giải đáp
Bác dặn ta điều ta chờ mong nhất

Không âm thanh mà vọng mãi trong hồn

NGƯỜI

Một người không Phật mà rất Phật
Không tắm Hoàng Hà tắm sông Lam

Một người rất Mác mà ngoài Mác
Nghèo như chút nhút ngọt như cam

Một người quốc tế vì dân tộc
Một lòng sau trước nghĩa kết đoàn

Một người hóa thân thành dân nước
Không là thần thánh chẳng vua quan

Một người áp ủ bao khao khát
Như mọi con người ở trần gian

Cuộc đời vạn biến mà không thác
Một người toàn vẹn chỉ Việt Nam

KHẾ

Bức tường tróc vôi vữa lòi thân gạch lở loét tái bầm

Cành cây leo bạc phéch bụi cỗi cằn thảm hại

Một góc cuộc đời mắt quàng thâm

Lặng câm một thân hình con gái

Có tiếng ai đập cửa âm âm

Loa phát thanh bỗng rú lên hóa đại

Vẻ đẹp hút hồn người bất nhân

Lời nói dối rất thật

Sự níu kéo từ tình vân

Dọc đường hoa tím nhạt

Lại sắp vào mùa xuân

TIN

Ngày cuối đông trời âm áp dần lên
Người Hà Nội ra đường vui giáp Tết
Tầng mây mở từng khoang trời thanh khiết
Tiếng chim sâu lại chiêm chiếp đầu xuân
Cây vông đồng khẳng khiu không lục diệp
Ngỏ một lời báo tiệp xuân bình yên
Chú bé nghèo đánh giầy đầu ngõ hẹp
Mảnh khăn chùi bắt nhịp nắng lan truyền

GỬI

Người ngày càng mãi người thêm
Thế gian có thật bình yên phẳng lì

Tai họa Á não loạn Phi
Trời hành đất hạ còn gì an nhiên

Mơ hồ gió thổi nhân duyên
Tan hoang mấy cõi chính chuyên một thời

Giấc mơ tưởng quá xa vời
Hình như đã ở đây rồi kề bên

Tay cầm từng ngón tay em
Biết bao cay đắng làm nên ngọt bùi

Người ơi cứ thật là người
Một ngày muôn thuở luân hồi cùng nhau

NGÃM

Viết một đời đọc ba mươi phút

Viết ba mươi phút đọc một đời

Bao nhiêu đường lớn vào ngõ cụt

Son hồng nhợt nhạt bản làn môi

Giá lên tàn phá như lũ lụt

Biết bao đau xót một nụ cười

Đời cô lướt nhanh bầy cun cút

Tưởng chừng đi mất lại về thôi

CHỢT

Từ gác cao tung hê ra hè phố
Tủ kính độc bình đôn sứ vỡ ròn tan
Gió thênh thang trên mặt đường tiêu thổ
Đêm Quy Nhơn rờ rờ ánh trắng vàng

Bao mươi ba năm oi thời gian
Gặp lại miền quen như đất lạ
Bờ ngõ băng khuâng từng dáng lá
Bạn năm xưa bạc cả đến lông mày

Quy Nhơn đầu năm nắng như say
Trời xanh biển biển xanh trời lộng lẫy
Trong im lặng của trưa hè chín mảy
Pháo ngập ngừng thức dậy bóng dừa rung

Gốc me nào cùng tuổi Quang Trung
Dòng sông Côn kỷ niệm dâng chóng mặt
Một viên núi chân trời như điện giật
Đường lượn này ta vắt tuổi hai mươi

Chừng ấy năm còn lại chút này thôi
Không thể nhớ mà làm sao quên được
Mùng một Tết mãi mê Đường số một
Như con tàu vun vút ngược thời gian

Nước dừa xiêm ngọt lịm tối Tam Quan
Vượt Bình Đê bỗng ôm choàng lấy biển
Đệm dịu lành Sa Huỳnh bờ cát mịn
Gió và ngôi sao tím hát ru người

Sông Trà ơi ta lại đến mình soi
Xưa chưa biết nghe ra lời chẳng nói
Dòng thanh thân nay cuộn thành câu hỏi
Ta về đây nhận lỗi với sông rồi

Tấm lòng tha thiết nhất cũng nhỏ nhoi
Mà sâu nặng cuộc đời sâu nặng thế
Những tên đất tên người không nhớ xuê
Lối mòn ven sông Vệ vẫn còn đây

Tâm hồn ta Quảng Nghĩa đã tràn đầy
Bao nhiêu tỉnh bao nhiêu thành phố khác
Ngày hôm qua và vui buồn phía trước
Ta như người bất chợt thấy mùa xuân

NỮA

Tinh mơ khoác nhẹ làn sương mỏng
Hà Nội một mùa đông rất thu
Mưa phùn đi trốn trời xanh thắm
Lá cựa đầu cành như tiếng ru

Rồi thật bất ngờ lại vào xuân
Thì ra trời đất vẫn xoay vần
Qua bao dịp ngọt bao cay đắng
Cỏ lại xanh rờn chẳng phân vân

Chợ hoa nhộn nhịp hương sắc Tết
Thị trường chứng khoán giá lên tươi
Đầu năm bữa nhậu đừng nhòe nhoẹt
Biết mấy lo toan riết lấy người

Vừa cất tạm nhà sau bão lụt
Xuấn đến dọa ngay dịch cúm gà
Tuổi trẻ nước nghèo càng mơ ước
Hành trình bút vượt bến bờ xa

Xuân đến giật mình xuân đến thật
Coi trời nói đất để rộng thêm
Đường tâm xuân thế mà vẫn chật
Mưa bay phơ phất ở bên thềm

KHÔNG

Cái ghế có hạn là cái ghế
Cuộc chơi có hạn là cuộc chơi
Quyền thế có hạn là quyền thế
Tiếng cười có hạn là tiếng cười

Không thể có hạn là không thể
Xong xuôi có hạn là xong xuôi
Thượng đế có hạn là Thượng đế
Bầu trời có hạn là bầu trời

Một cái riêng mình là ngoại lệ
Con người không hạn là con người
Mệnh người vô hạn từ lòng mẹ
Sự người vô hạn đầu nhỏ nhoi

MÁT

Người chân đất khi đã đi giày
Có khi quên hẳn người chân đất
Có một loại ớt to không cay
Một bóng mây vừa bay đi mất

Cũng có khi chạm vào sự thật

ĐỦ

Quả táo quê xanh bóng
Trái cam mọng vàng mơ
Xấp bánh chưng tỏa nóng
Rét đậm xuân bất ngờ

Tinh tang là vú sữa
Rực rỡ là hồng nhung
Bình thân là chùm sung
Khiêm cung là chuối chát
Ngào ngạt là cà phê
Rủ rê là bê nướng
Ngắt ngưỡng là dê thui
Thơm bùi là xôi gấc
Sần sật là nem tai
Mặn mòi là củ kiệu
Thieu thiếu là đu đủ
Xưa cũ là cúc vàng
Ngang tàng là phật thủ

Cái chợ Tết ngồn ngang quyết rũ
Mới đầu Xuân mà đã thử con người
Cái cuộc sống rất hiền và rất dữ
So le như giò thủ với măng tươi
Nào ai khóc ai cười ai tư lự
Có bến buồn thì cũng đủ bờ vui

ĐÔI

Xuân đến tích dồn thêm nguy khốn
Đêm ngày bề bộn những lo toan
Phò phạc cả người trong vật lộn
Khóm cúc đầu xuân rục rở vàng

CHÀO

Tìm bước đi giữa một thời đổi mới
Bỗng giật mình gặp lại dấu chân ai
Việc giản dị mở một trời khơi gợi
Lời đơn sơ vời vợi chất ngày mai

Qua ngồn ngang bờ bờ bao chuyển động
Từ sâu xa vang vọng một câu nguyên
Tọa độ người chao theo từng đợt sóng
Có một nơi lỏng lẻo sáng trịnh nguyên

Như bao dịp mở bàn tay gieo hạt
Ngước nhìn lên trong mát một vòm cao
Tiếng trẻ nhỏ lao xao và tiếng hát
Trong gian truân ký thác một câu chào

II

DU

Đánh rơi tạo hóa từ lâu
Lầm ga vô tận lạc tàu hư không
Ngân hà dù chẳng có lòng
Đến biên vũ trụ vắng không bóng người
Thì câu lục bát ru đời
Vẫn xin gửi gắm đôi lời băng quơ
Giữa trời rớt một vu vơ
Mộng căng ngực gió thon bờ vai trắng

LÁ

Lá cùng dê bồm bẻm nhai trắng
Lá trải giường sương khuya yên giấc

Lá lắng nghe lúa đôi tự tình
Lá trao tay bạn trai ra trận

Lá tâm hồn phiêu diêu thiên nhiên
Lá nâng niu ép trong kỷ niệm

Lá hòa âm giọng trầm cùng chim
Lá phơi nắng ăn mưa uống gió

Lá mơ màng thu phôi pha đông
Lá môn môn xuân phồn thịnh hạ

Lá đơn chiếc lá bạt ngàn rừng
Lá thu lửa về nuôi sự sống

Lá chào mừng tiếng hót họa mi
Lá tròn xoe nhìn đời đen bạc

Lá bao dung nắng quái nhạt vàng
Lá an nhiên tự ngàn nga hát

THÀNH

Hạt bụi nhỏ nhoi cuối dải Ngân hà này
Tận biên xa hư không đang giãn nở
Loạng choạng
 đều đặn quay
 điên đảo quay
Không có mặt giữa muôn vàn vũ trụ

Quà tặng món nợ
Nhìn xa xa như chấm xanh
Sát gần bên máu bầm loang lổ
Tựa góc bỏ đề tìm đại ngộ

Có không
 Không có
 Cỏ miên man
 một hồi mỡ
 cầm canh
Từ những đơn bào thanh bình như thái
Một tập hợp hữu cơ dần dần hiện hình
Qua một chớp mắt
 được gọi là vạn đại
Thành cái tự xưng là loài người văn minh

Thời gian nắn nốt nặn thân hình thanh tao người con gái
Sự sống sáng bùng lên
 khi kết trái tình yêu
Trong hang động lần đầu anh tặng em một chùm hoa dại
Thạch nhũ vẽ bức tranh huyền thoại
 gió thổi chiều

Vấn minh lạc vào quyền lực cheo leo
đầy tiền đẫm máu

Ham hố

hận thù

thách đấu

chiến tranh

Mưu mẹo gian hùng tình người không nơi nương náu

Biết bao công trình ngọc báu vỡ tan tành

Chất thật người

tươi xanh lá mạ

Qua muôn trùng vật vã thặng hoa

Từ cát bụi

tâm hồn biển cả

Thu nhận về

người là hóa thành ta

Kiên nhẫn nhọc nhằn

vun đắp

một đời hoa

Đồ đá đồ đồng

tên lửa a còng

Xa lộ thông tin thực ảo mung lung

Mạng toàn cầu lòng nhùng kinh tế trí thức

Tường lửa nào dân blog cũng phá tung

Hai tỷ người lướt trên Facebook

Thế giới phẳng lì

cuộc sống gồ ghề

thời đại lung tung

Những đất nước

kẻ điên khùng cầm cân nảy mực

Tên hãnh tiến ngu dốt cầm quyền

sùng sục bán trời

trong một cuộc ăn thua

Thế hệ trẻ bị dối lừa

thế hệ trẻ già nua

thế hệ trẻ mất gốc

thế hệ trẻ bị bán mua

thế hệ trẻ đầy bức xúc

Thời đại tiền thời đại quyền

thời đại danh thời đại nhục

Thời đại những mầm non nao nức cựa mình

Con người bùng thức tỉnh

niềm hy vọng hồi sinh

Thời đại tôn vinh cá nhân người lên đỉnh

Thời đại từng dân tộc lấy lại mình

Nhân gian khiêm nhường

nhân gian thần thánh

Một bóng người

lấp lánh

dặm trường chinh

Tiếng chuông đồng hồ

ngân nga

thanh mảnh

Thời đại trên đường băng cát cánh

Bụi mưa phùn

tầm xuân trở nhánh

gió bình minh

SUỐT

Con người phát hiện phần lớn nhất của vũ trụ là năng lượng tối

Vật chất bình thường không quá nổi bốn phần trăm

Thế thì là thỏa thuê hay nhức nhối

Con người nhầm hay vũ trụ nhầm

Cách mười tỷ năm ánh sáng

 có loài người khác nhìn thấy năng lượng tối thì con chim vẫn hót

Nhảm nhí nghiêm trang sáng suốt điên cuồng

Có vị đắng nào ngậm lâu mà không ngọt

Cháu bé nào đang khóc gào gọi mẹ giữa đêm sương

ĐÓN

Anh nhận tất cả những tình yêu của em không có anh trong ấy
Sau bốn mươi năm anh sống những vui buồn đã qua của em
Thời dịu êm thơ ngây thời tung bay vùng vẫy
Đến ngày nay lộng lẫy bình yên
Chẳng bao giờ em
Luôn luôn đầy tràn em
Anh cọng cỏ dưới tay em hàng ngày

EM

Những người con gái là gió biển nắng trời của đời anh
Em thì chính là cuộc đời

Em là cô gái anh cảm phục đến biết rõ mình cảm phục
Em là cô gái anh thương yêu đến không biết mình thương yêu
Nỗi đau đớn là niềm hạnh phúc
Một thoáng nhớ mong lại rất nhiều

MÌNH

Năm mươi sáu năm đã quen
Từng giờ từng phút có em bên mình

Nụ cười phúc hậu hiền lành
Dặn anh nói ít nhắc anh nghe nhiều

Lo cho con cháu mọi điều
Một lòng một dạ tin yêu cuộc đời

Chân thành sau trước một lời
Khuyên chồng tránh những đua đòi hư danh

Chăm nom mấy chậu rau xanh
Chắt chiu một vị lá chanh vườn nhà

Láng giềng gần bạn bè xa
Bức thư thăm hỏi món quà đầu xuân

Trải qua bao nỗi gian truân
Chưa bao giờ chỉ một lần từ nan

Cầm tay em để bình an
Nhìn em để được lạc quan với đời

Mong em giữ mãi nụ cười
Thơm lan dâng cả cho người càng thơm

MONG

Cùng em sướng khổ chung lòng
Có nhiều đến tưởng như không có gì
Nhìn em từng bước chân đi
Nghe em từng tiếng thầm thì khuyên can

Theo em ghim bớt cầu toàn
Thôi mơ gió núi mây ngàn vu vơ

Biết an nhiên thoát dầy vò
Biết tin mà chẳng tôn thờ ai ai

Biết đường duyên nợ còn dài
Biết thương xót những phận người lầm than
Biết bình tĩnh giữa gian nan
Biết xa lánh thói gian tham chức quyền

Dù cho thế sự đảo điên
Vẫn dành một cõi bình yên nghĩa tình
Sương mù gọi nắng lung linh
Ngày ngày mình vẫn có mình cầm tay

ĐÔNG

Anh ghé thăm em
Gió rít đầu đông mùa những cơn hen
Đêm dài những trận ho xé phổi

Nỗi đau bao giờ cũng mới

Nỗi đau anh và những tiếng ho em
Gọi tìm nhau như đôi chim
Khắc khoải ở hai đầu dãy núi

Âm vang những sắc trời quê hương
Tiếng gầm ròi đường băng của “Mích”
Tro khu nhà cháy ngút An Dương
Lá rừng rơi đêm đầu chiến dịch

Chập chờn bóng chúng mình trên vách

Ngột cơn ho em lại nhoèn cười
Anh ạ gió mùa còn tiếp đợt hai
Trời âm u xe đẽ chạy đường dài đánh Mỹ

Anh ghé thăm em
Như “Mích” về đất nghỉ
Càng bồi hồi đôi cánh giục chiến công

Một nghìn chín trăm sáu bảy
Mùa đông

THẦY

Mọi người đều có một chút gì giống em
Anh đi nhìn mọi người cho đỡ nhớ
Đại thế đẩy anh lại càng nhớ thêm
Chỉ có em mới là tất cả

Anh thấy em trong màu xanh của lá
Dáng thanh thanh một em bé bên đường
Nhịp xe nhanh cô gái nào hối hả
Đi đâu mà vội quá chẳng nhìn ngang

Em là sông mênh mông và êm ả
Hiền lảm thôi khi lũ đã qua rồi
Thoát vui đấy lại thoát buồn thật lạ
Đâu cũng em mà em chả là ai

Anh thấy em trên đường phố Bạch Mai
Tiếng chân người tiếng chân người đông lắm
Chiều chủ nhật đầu xuân này hừng nắng
Những ánh nhìn như muốn gắn vào nhau

Anh thấy em trong một tiếng còi tàu
Cái âm thanh lên đường sâu hun hút
Những chân trời xua đuổi nhau vùn vụt
Tim bồi hồi bỗng chợt nhớ về xa

Anh thấy em trong một ánh sao khuya
Đêm băng khuâng qua mùi hoa kín đáo
Sương đậu nhẹ hiền lành trên vai áo
Tiếng dương cầm ai dạo bản đàn quen

Anh thì thầm anh nói chuyện cùng em
Em cứ ngủ bình yên trong thành phố
Lướt ngang qua tòa gương và mái cổ
Anh ru em theo nhịp thở mùa xuân

Em thoát xa em lại thoát gần
Anh cứ đi và thì thầm nói mãi
Chuyện băng quơ nói xong rồi nói lại
Rạng đông hùng một ngày mới lại lên

Nắng đây rồi ô nắng cũng là em

TRÁI

Người con gái nở đến giữa tuần hoa

Từ lâu ta chiều tà hoang đảo

Khát vọng vẫn còn lên như bão

Cuộc đời gần cứ nhạt ước mơ xa

THÂM

Em vẫn đẹp nhưng chín thêm nhiều lắm
Em đã là một con người sung sướng
Mà đời người sao quá sớm phai pha
Tiếng chim non chiêm chiếp trước hiên nhà

III.

ĐẤT

Một con người là vô giá
Hơn sáu tỷ con người có nghĩa là gì
Từ khi có loài người tất cả được vài mươi tỷ người là đã quá
Cứ ngỡ nhiều vô cùng mà chỉ thế thôi à
Những triết lý khoa học những nhân văn cứ ào phào kể lể
Trong vũ trụ kia đang xoay tít những thiên hà
Mãi đến nay cửa vẫn đóng im lìm mặc kệ
Thì chim cu cứ gù đào thăm cứ ra hoa

Ai là người mà ai là ta

CUỘC

Một nửa này hiền dữ

Một nửa kia dữ hiền

Một lẽ đời quen thử

Một kiếp người thử quen

Một mối tình điên đủ

Một riêng mình đủ điên

Sâu

Hoa đào thôi đỏ lên màu máu
Hòa bình gian khổ biết nhường nào
Người ta yêu nhất là yêu đau
Một vết thương sâu máu chẳng trào

TẠO

Ướt như nắng khô như mưa
Tin như ngờ yêu như ghét
Nhất như bét thiếu như thừa
Thật như đùa còn như hết
Im như hét thắng như thua
Tinh như mơ mờ như kết
Đến cùng kiệt gặp giao mùa

TỰ

Xuân về trong cái không gì cả
Lòng tự hân hoan cũng lạ chưa
Cây im chẳng nói lời của lá
Thiếu quá thành ra lại hóa thừa

ĐẾN

Cỏ non tơ

Gió thổi thơ

Mây lơ mơ

Hồ ngân ngơ

Trăng chơ vơ

Trời vẫn vơ

Đất mộng mơ

Ngày ngu ngơ

Đêm bơ vơ

Tuổi vu vơ

Thời nhỡ nhơ

Người phờ phơ

Đã đến giờ

GẶP

Đã thấy bao gian hùng độc ác trên đời
Đã gặp sự phản bội hiện thân thành người
Bất ngờ trẻ sơ sinh nở nụ cười bất tuyệt
Có sáng nắng con chim sâu chiêm chiếp
Cứ đêm thanh xanh biếc ánh sao trời

ƯỚC

Ước trải qua mọi điều đúng cuộc đời
Những bất hạnh của riêng mình quá nhỏ
Xin tạ tội trước bao người đau khổ
Mặt đất này nổi cô ngỏ cùng ai

ĐỘNG

Xuân đến xuân đi xuân lại đến
Người xa người hẹn người trở về
Gió quẩn gió quanh rồi gió chuyển
Đời là một chuyến giã bờ mê

THẢO

Xuân

Thế đây mà mỗi năm một lần

Mở

Tình cờ vẫn với mở là thờ

Tiền

Lúc vỗ sò tiền chưa thành tiền

Sỏi

Mất khá lâu mới biết sỏi sỏi

Hoa

Sạch như hoa là giấc mơ xa

Đúng

Bắn lên trời bắn đâu cũng trúng

Em

Mong sao em nhìn thấy đây đêm

Ước

Không được có khi lại là được

THANH

Mèo tránh xa mỡ

Chó cắn áo lành

Bình rơi không vỡ

Người xanh

CHE

Cỏ hồi sinh tươi non che mặt đất
Trời biếc xanh chân chất ở trên đầu
Cây cơm nguội ven đường đang nảy lộc
Sớm mai này ta đã gặp được nhau

NGƯỢC

Mùa xuân cũ thế mà vẫn mới
Tươi non hôi hôi những mầm tơ
Sao người mới lại dùng dáng cũ
Cam tâm ru rú đến bao giờ

NGỎ

Trông lên ham hố nhỏ nhen

Trông ngang biết mấy oan khiên con người

Cúi xin tạ tội với đời

Lòng thành mong ngỏ những lời thiết tha

VỪA

Ai không biết là ai đâu

Cuộc đời cho một nỗi đau muộn màng

Sớm bao nhiêu cũng lỡ làng

Chậm bao nhiêu cũng mang mang hận này

Thì làm một chớ heo may

Một làn mây mỏng nhẹ bay cuối trời

GỬI

Dấu thân di lão tiên triều
Phơ phơ tóc bạc xin theo mạch đời
Còn bao hò hẹn với người
Còn mơ ước mới còn lời thề xưa

Biết bao cay đắng cho vừa
Dân nghèo cơ cực đã thừa nỗi đau
Niềm tin cuộc sống mai sau
Gửi vào lớp trẻ tuyển đầu hôm nay

Rồi đây sẽ đến một ngày

NGỘ

Khi khổ chỉ cùng cực khổ
Khi đau chỉ quằn quại đau
Khi đói chỉ quay quắt đói
Ở đâu là chỗ bắt đầu

Lòng dân nghèo giàu tình nghĩa
Hạnh phúc chính khi khổ đau
Có lẽ đường lên đại ngộ
Đâu đâu cũng chỗ bắt đầu

THĂM

Mở rừng mở biển mở đồng

Xuân về mở cả sắc hồng màu đen

Dập dìu xen lẫn bon chen

Lòng người vừa lạ vừa quen lòng người

KHÁT

Cứ biển cứ trời mãi thế thôi
Màu xanh xanh đến rợn ghê người
Ta thêm một phút đường phố chật
Đầm ấm hòa chen giữa nhịp đời

NÀO

Bao điều viết chẳng nên lời
Biết làm sao gửi đến người cậy trông
Trời thành nỗi nhớ niềm mong
Biển thành tâm sự nhắn trong đêm dài
Màu nào là nắng ngày mai
Tấm lòng ai gửi đến ai bây giờ

ĐỢI

Mùa thu này hoa chỉ còn là hoa
Trời chỉ còn là trời gió chỉ còn là gió

Duy sáng sớm tiếng giao hàng xa xăm
vẫn xao động một vu vơ đợi chờ
Giữa đường phố mưa rào
có một dòng nước chảy
Những chuyện chẳng đâu vào đâu
chấp lại thành mùa thu
Nhiều nỗi đau nhớ đời vẫn đau đây
Nhiều niềm vui chết người vẫn vui đây
Có thể thơ ngây vẫn còn đây lãng mạn vẫn còn đây
Điều gì qua đi điều gì níu lại
Một mùa thu mê mãi đi tìm

ĐI

Thế là lại thêm một lần hết
Mà nào đã biết được gì đâu
Thời gian lững thững đi mãi miết
Một đời tha thiết chỉ bắt đầu

Bao giờ thì đến được mai sau

SANG

Thế là lại đến Tết rồi
Vây mà lận đận con người đến đâu
Người gây chông chát nỗi đau
Thiên nhiên gây khắp địa cầu thiên tai

Lấy gì dựng nước mới cuộc đời
Để người được sống là người với nhau
Quảng danh lợi xuống vực sâu
Lắng nghe cát bụi nhắc câu nghĩa tình

Cỏ cây còn biết sửa mình
Thì ta giữ lấy màu xanh của đời
Bao nhiêu quyền lực ngất trời
Chỉ trong chớp mắt hết thời dọc ngang

Hận thù tan biến dọc đường
Người là muôn thuở tình thương quý người
Nắng lên đang ngỏ một lời
Xin nghe trời đất đón mời vào xuân

